

BIOPOLÍTICA

Euromaite Domingo

Porta una xifra fatídica d'anys al PCE-PCPV i ara és eurodiputada a Estrasburg.

Fou la primera dona a les llistes europees del 15-J per Izquierda Unida i la primera eurocomunista nativa del País Valencià. En Esquerra Unitària Europea té un fum de responsabilitats.

Ismael L. Belda

Titular de la Comissió d'Agricultura, titular i vice-presidenta de la Comissió de la Dona i suplent de la Social, tot a Estrasburg, la castellonenca Maite Domingo va arribar al món el 24 d'abril del 1953 influïda pel signe de Taure, «gent dura, molt fixa», en un bosc familiar de mestres i més mestres. Sempre escola pública, «mai amb mongetes», aquesta dona d'ulls verd-grisos, pell de taronja satsuma amb una grenya envejosa d'Isis, un clotet estil Kirk Douglas, llavis de buganvillies i galtes de poma, mai va rebre bastonades de la *poli* i el seu pas pel PCE-PCPV sap de totes les cambres, i fins i tot, de les golfes. Tretze anys al *partit*, de militant de base, d'universitat, de barri —«a Benimaclet, tio»—, el IV Congrés la catapultà a la direcció «d'un PCE molt feble». Fou l'*aspiradora*: del comitè local de València al Central del PCPV, després a l'Executiu i, guinda del pastís, al cim del Secretariat. Amb la responsabilitat de l'àrea econòmica, la seua obsessió.

Funcionària de l'antic INP als 19 anys, l'eurodiputada Maite Domingo porta ja deu anys com a professora d'Economia a la Facultat de València, i aquest curs l'ha passat a la London School of Economics —«al ram, una de les poques facultats d'esquerres»— estudiant/investigant els sistema monetari europeu i l'ús privat de l'ecu. La unitat monetària europea l'enamora.

Molt bona en el míting, fadrina, sense cap nano, per a ella «la socialdemocràcia tan sols és una medicina: la cosa que més desesperança em produeix és la gent que se n'ha anat del PCE per a fer una política antagònica i que ara es planteja aquesta societat com l'única possible, i que, damunt, ho teorit-

«La unitat monetària europea m'enamora».

zen». Nena de la classe mitjana «del tot», no es considera una nova Pilar Brabo o una altra Dolores: «Elles eren els mites de l'organització. Ara ja no hi ha una sola persona que represente el nostre projecte, sinó grups, col·lectius. I som moltes les dones que hem d'arribar a responsabilitats públiques».

En la Comissió d'Agricultura de la CEE defensarà «el conjunt de l'agricultura de l'estat, però sobretot l'agricultura mediterrània en perill i desequilibri. També el petit agricultor, el cooperativisme i un sindicalisme fort al camp. I la llet, i que s'acabin els aranzels per als cítrics, i...». I a la Comissió de la Dona —«un grup progressista que inclou les dones dels partits socialistes i algunes altres com l'alcoiana Carme Llorca, també vice-presidenta i membre del PP»— s'esforçarà per «fer arribar, primer que tot, a aquest estat el conjunt de directrius sobre la dona que ja han estat aprovades a la CEE, i que són molt més progressistes que les d'ací». A Estrasburg, i pel contacte amb els nois del PCI d'Occhetto, té sempre la sensació de parlar un italiano-spagnolo: «parle castellà, mig francès, quasi-italià, català... ¡en fem un idioma comunitari!».

Calidoscopi

Un llibre: Una bona novel·la policíaca de Ross McDonald, Horace McCoy o Chandler.

Un plat de menjar: L'olleta.

Un disc: Aires de mi copla, de Carlos Cano.

Tres dones de la història: Agustina d'Aragó, Mariana Pineda i Dolores Ibarruri, dones de primera línia.

Ciutat o país del món: Londres i Xina.

Ofici ideal: Cantant d'òpera.

Instrument: La guitarra.

Un animal: Un peixet.

Una pel·lícula: La gran dormida.

Actor o actriu: Marlon i Humphrey.

Un color: El morat.

Un cotxe: El meu Peugeot 205.

Un somni: Una casa amb jardí i xemeneia vora mar, en una Malva-rosa neta.

Màxima: Allò divertit no és el contrari d'allò seriós, sinó d'allò avorrit.

Per a odiar: La gent intolerant i la misèria humana. Aquells que estan disposats que els xafen per tal d'arribar a un lloc.

Monument estimat: El Big-Ben de Londres, retallat al cel rosa del matí. □